

GUVERNUL ROMÂNIEI
PRIMUL – MINISTRU

3141
22.11.2007

552 29.11.2007

903 4.12.2007

Domnule președinte,

În conformitate cu prevederile art.111 alin.(1) din Constituție,
Guvernul României formulează următorul

PUNCT DE VEDERE

referitor la propunerea legislativă intitulată *Lege privind acordarea de compensații persoanelor spoliaste de inventarul agricol și silvic în perioada comunistă*, inițiată de domnul deputat independent Mircea Giurgiu (Bp. 552/2007).

I. Principalele reglementări

Prin această inițiativă legislativă se propune reglementarea modului de compensare prin despăgubiri în echivalent a persoanelor fizice cărora, în cadrul acțiunii de colectivizare socialistă a agriculturii și a altor acțiuni abuzive întreprinse între anii 1945-1989, li s-a preluat inventarul agricol și silvic.

Inițiatorul propune ca aceste compensații să se acorde prioritar sub formă de cotă parte la cumpărarea de utilaje, instalații și unelte agricole și/sau silvice de către persoanele îndreptățite. În mod excepțional, măsurile compensatorii vor consta și din acordarea de despăgubiri bănești.

II. Propuneri și observații

1. Stabilirea compensațiilor pentru inventarul agricol și/sau silvic avut în proprietate de către foștii proprietari *este practic imposibilă* având în vedere lipsa unor asemenea evidențe în arhiva unei instituții abilitate în acest sens. Totodată, în momentul de față nu există niciun criteriu în baza căruia pot fi apreciate din punct de vedere valoric inventarele agricole ce au aparținut foștilor proprietari, date fără de care nu ar putea fi acordate compensațiile.

Astfel, propunerea legislativă nu ar putea fi pusă în aplicare.

2. La **art. 5 alin. (5)**, precizăm că sancțiunea decăderii din dreptul de a pretinde în instanță acordarea măsurilor compensatorii prevăzute de lege este de natură a aduce atingere prevederilor *art. 21 din Constituția României, republicată*, referitoare la accesul liber la justiție. În acest caz, ar fi trebuit ca sancțiunea decăderii să se refere la dreptul persoanei solicitate de a depune cererea de acordare a compensațiilor după expirarea termenului, iar nu la dreptul de a se adresa instanței.

3. La **art. 6 alin. (3)**, menționăm că dovada respectării termenului prevăzut de lege nu s-ar putea face decât cu cererea înregistrată în cadrul termenului la autoritatea competentă pentru acordarea compensațiilor. În plus, apreciem că cererea de acordare a compensațiilor nu poate, prin ea însăși, să facă *„dovadă deplină în fața oricăror autorități, persoane fizice sau juridice”*, întrucât nu poate fi considerată înscris autentic în sensul prevederilor *art. 1171 și următoarele din Codul civil*.

4. Termenele de 60 de zile, respectiv de 5 zile din cadrul textelor propuse pentru **alin. (1) și (2) ale art. 7** derogă de la prevederile *art. 7 alin. (1) și (4) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004*.

5. Textul propus pentru **art. 7 alin. (3)** este neclar, prin stabilirea a două termene alternative de 90 de zile de soluționare a cererii de către comisie, neputându-se determina cu exactitate termenul de soluționare a cererii, precum și momentul curgerii acestuia: *înregistrarea* cererii de acordare a compensațiilor sau *publicarea* normelor metodologice. În plus, reglementarea unei proceduri de acceptare tacită în această materie

este discutabilă, având în vedere că, în prezent, *Ordonanța de urgență nr. 27/2003* a instituit această procedură doar în privința autorizațiilor emise de autoritățile administrației publice. De asemenea, reglementarea posibilității unei acțiuni în constatare alternativ cu o acțiune în contencios administrativ (acțiune în realizare) potrivit textului propus pentru art. 8, este de natură a crea dificultăți de ordin procedural, întrucât conform *art. 111 din Codul de procedură civilă* „*Partea care are interes poate să facă cerere pentru constatarea existenței sau neexistenței unui drept. Cererea nu poate fi primită dacă partea poate cere realizarea dreptului*”.

6. Prevederile propuse în cadrul **art. 9 alin. (1) și (2)** sunt discutabile în ceea ce privește obligația impusă beneficiarilor de compensații de a transmite Direcției județene pentru agricultură și dezvoltare rurală hotărârea definitivă a comisiei sau hotărârea definitivă și irevocabilă a instanței de judecată, fiind de natură a îngreuna procedura de acordare a compensațiilor.

7. În ceea ce privește textele propuse pentru **art. 10 alin. (1) lit. a), alin. (2) lit. a), alin. (3) lit. a) și alin. (4) lit. a)**, acestea sunt neclare, față de faptul că textul **art. 1** din propunerea legislativă se referă doar la „*inventarul agricol și silvic*”, fără a se face vreo referire la terenurile agricole și silvice, care au un regim juridic distinct (de exemplu prevederile *Legilor nr. 18/1991 și nr. 1/2000*).

8. La **art. 16**, sintagma „*indiferent de natura soluțiilor pronunțate*” este neclară, textul având în vedere doar hotărârile judecătorești definitive și irevocabile prin care s-au respins acțiunile având ca obiect inventarul agricol și/sau silvic.

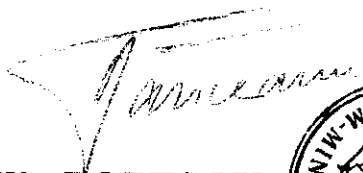
9. Inițiatorul nu precizează sursele financiare necesare aplicării măsurilor propuse, încălcându-se astfel dispoziția *art. 138 alin. (5) din Constituția României*, care prevede că: „*Nici o cheltuială bugetară nu poate fi aprobată fără stabilirea sursei de finanțare*”.

În același sens *art. 15 alin. (1) din Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice*, prevede că: „*În cazurile în care se fac propuneri de elaborare a unor proiecte de acte normative a căror aplicare atrage micșorarea veniturilor sau majorarea cheltuielilor aprobate prin buget, trebuie să se prevadă și mijloacele necesare pentru acoperirea minusului de venituri sau creșterea cheltuielilor*”.

III. Punctul de vedere al Guvernului

Având în vedere considerentele menționate, **Guvernul nu susține adoptarea acestei inițiative legislative.**

Cu stimă,

Călin POPESCU - ȚARICEANU

Domnului senator **Nicolae VĂCĂROIU**
Președintele Senatului